

Цетиње, 27. јануара

Узбуркали су се духови и опет на Балканском Полуострву. Борба воде и ваздуха, мора и вјетрова, тих вјечито немирних стихија природних, који су се нарочито ове зиме окомили једна на другу, као да се пренијела на духове који народе крећу, те се и ови силно зајнијали и пријете да се сударе. Грчка и Турска, Турска и Бугарска, Србија и Турска — све се то сад нешто наекстријешило једно на друго.

Грци спремају свеопшту народну *скупштину*, у којој ће учествовати и посланици крићански, а то је Турска унапријед обиљежила као повод рату. Тумачи, да би то било равносилно са проглашењем сједињенз Крита с Грчком.

С друге стране закон о уништењу и најелементарнијих права не-турскијех народности у Турској озо-лоједило је остале државице, а нај-већма Бугарску, те се и ова почела силно рогушити. Турска, бојећи се изненађења, скупуља војску и на бугарску границу, и наређује дје-лимичну мобилизацију. Бугарска, имајући зар извјесне планове, за-чете још прије посјете Копонаика, закачиње Србију, а ова под „муд-ријом“ управљачима баца се у лук-суз блаженства што су се у Софији смисловали да јој пруже мали прет, и листом је сва пошла у њихова наручја. Турска зато креће војску и на српску границу. Не може да погоди, да ли ју Бугарска уз по-моћ брадаце мудрости биоградске владе уцењује, или је ту што оз-биљније у потегу. При том заоп-штрава ситуацију још и тим, што мучки убија све српске, бугарске и грчке народне прваке у Старој Ср-бији и Македонији, а нарочито оне, који су се истакли као вође у пош-љедњим покретима. Кад ђаво хоће кога да домами у накао, он му пут поспе ружама.

И тако видимо да се свима очи грдно сусретају. До душе не значе облаци увијек кишу и буру, али још мање лијеко и глатко вријеме.

Друкчије би можда ствар изгле-дала, да балкански народи немају толико „искрених“ пријатеља. Ти се „пријатељи“ користе сваком поја-вом, која међу нама искрене, и што би се можда нашом памећу много што-шта свршило о мање крхња, помоћу тих „искрених пријатеља“ свршава се крвавим сукобима. Очевидно је да неко од њих тутка Грчку, дру-ги Турску, трећи Бугарску. (О Ср-бији нико не води рачуна). Није искључена могућност да једни и исти раде и у Атини и у Царигра-ду и у Софији. Служе Богу, а ђа-волу пале свијећу. Позајмљују Тур-ској генерале, а овамо се срце на-њу и проповиједају, како Њемачка и Аустро-Угарска треба да приђу бал-канским државама противу Турске.

Сумњиво је кад су гробијани од-једанпут учтиви, кивни противници услужни, а пријатељи ваших не-прајатеља преконоћ на вашој стра-ни. Размислити треба кад се од Русије тражи пристанак на status quo на Балканском Полуострву, а овамо проповиједа љубав према балканским Словенима и Грцима противу Турске, у исто доба њи-хови генерали изводе мобилизацију турске војске. Ту неко игра испод асталата, и очевидно ради да изазове судар. Када то бива у времену, кад Аустро-Угарска једном форси-раном рекогносцировком сондира расположење Русије за измирене и пристанак на услове, који су рав-носилни с ултиматумом и новим понижењем, па и са самоубиством; кад читате о сукобу Чиршког с Еренталом, и о Еренталовој посјети Берлину, као и о некој хладноћи, која је тобоже наступила између Њемачке и Аустро-Угарске, и то баш сад кад заједно наваљују на Русију да се с њима измири, онда то, скупљено на гомилу, даје опас-ном посматраоцу довољно питања за размишљање.

Наравно, само опазном посма-траоцу, али ако је тај посматралац још и судар нао Пашић, он ће шио тај *ангарај* расчисти једном — Караборбеву изриједом првоб-степену.

Што, џанум, и да лупа главу? Одавна се права политика води у Софији, а не у Биограду. Биоград је постао филијал софиски Пашић је свео улогу Србије у балканској политици на услужно лакејство, да буде туђа потркуша. Бугарским државницима се мора одати при-знање да су умјели повезати конце балканскога политичког живота та-ко, да узло буде у њиховој прије-стоници. Ту на ђаву долази и Ср-бија, с Пашићем на челу. А куда Бугарска мисли да иде, шта смјера и како за собом вуче Србију, то у Биограду нико живи не зна. Ни сам Пашић. Ако напошљетку испадне, да су сви они, ко свјесније, ко не-свјесније, били марјонетке на нечи-јим жицама, и да су, улеђајућа ђори-лице у неку акцију, везали себи руке у другој много већој акцији, ко-ју можда мисле да откаче Њемачка и Аустро-Угарска противу Русије, онда ће, наравно, бити криво про-виђене, а не беспримјерна недорас-лост за деликатне државне послове оних, који од политике разумију само да буду тотално глупи. Јер ако ће да отпочне рјешавање ве-ликога спора европског, онда наше мјесто није противу Турске, ни Турске противу нас. То знају и наши противници. Зато се служе лукавством да нас скину с врата користећи се нашим домаћим спо-ровима. На тај начин постићиће оно што уговором нијесу могли постићи: Натјераће силом прилика

Турску да се бори (и без уговора) на њиховој страни, а противу нас, за које држе да бисмо били про-тиву њих. Не само што као савез-ника задобијају Турску, него ски-дају и нас с душе.

Да Пашићева мудрост није тако дебела, можда би прошла и сама кроза иглене уши ових питања, о-вако — овако је сва његова по-литика, дати се вући за нос. По-слије катастрофе ће кривци куд који, да дижу по свијету палате, а Ср-бија ће остати да испашта веља сагрешења заблудјелијех синова сво-их, који, у времену кад се рјеша-вала судбина Србије, и кад су на прагу величајши догађаји, од све европске политике разумију само чупање са Црном Гором и ствара-ње циганског раздора у Српству. Међемо то на хартију да се сачува за потоња времена, јер, бојати се, да будући Пашови, Симови, Гро-ловци, Кашлери, Куманудије, Нуше, Пачуји и остали Србендићи не про-нађу од некуд да нас је и опет Ау-стрија заваљала, а за катастрофу да је крива *копачка пресуда*. По пошљетку и пакети њиховој све је могао да се то

Француска — Црна Гора
Грчки „Курје д'Оријан“ доно-си из Црне Горе веома сим-патичан чланак о Црној Гори. Пи-шуће о походи француске екадре у Бару тај лист вели између оста-лога и ово:

„Мисија адмирала Пиве-а имала је троструки циљ: да даде јуначко књажевцини један нов доказ тради-ционалнога пријатељства, које ве-зује Црну Гору са Француском; да осветла нови међународни положај словенске књажевине, који произ-лази из укинућа закључака берлин-ског уговора, који забрањиваше при-ступ ратним бродовима у црногор-ске воде — јер заиста наше су ок-лопнице први ратни бродови, који су се усидрили у црногорском при-станишту, — и најпослије, да чести-тају Књазу Николи јубилеј његове владавине.

„Хроника је већ толико пута опи-сала искрену и срдачну добродуш-ност тога маленог Двора, као и жестоко јунаштво и библиску про-стоту тога поносног маленога наро-да. Скорашњи су нам догађаји показали важну улогу, коју Црна Гора, у пркос ускога простора ње-нога земљишта, има у политици источне Европе. Њен побједоносни отпор против аустриских амбиција, величанствени примјер стрпељиве е-вергије, хладнокрвности и патриотско прегнуће, које је показала за вријеме кризе аустро-српске и анксије Бос-не и Херцеговине, која прећаше ње-ној независности, стекоше јој вјечи-то поштовање и дивљење Европе, а посебиче Француске. Вјештина, такт и прегнуће коју њен Владар знаде развити, како би произвео оно рјешење, које будућности осигураваше слободу њене трговине и сигурност њенога земљишта. Јасно су доказивали, да је достојни обо-жавања Књаз Никола, велики Вла-далац.

„Дивизија адмирала Пиве-а, усид-ривши се прва у Бару, послужила је не само интересима Црногораца, него и онима свију јуначких Југо-словена, који састављају најглавније језгро балканског насељења и који ће једнога дана бити позвани, да играју прву улогу у будућем раз-воју источнога питања.

„Црногорци су нам засвједочили њихову захвалност са одушевљеним овацијама, којима су дочекали наше мрнаре. Француска неће заборавити те лијепе и дивне манифес-тације учињене у њену част и ср-дачно се придружује жељама адми-рала Пиве-а“.

Полемика

Глач Фарисејаца

У Дубровнику је прије неки дан даван годишњи парастос пок. Ми-ловану Глишићу.

Одавна у Српству (биоградскога стила) мртви служе са парадом жи-вима.

Кад је умро долазила је читава депутација из Биограда да прису-ствују погребу.

Та депутација је коштала неко-лико стотина динара.

Сад су давали парастос, и ту је без сумње пало вазда сузз, трону-тих ријечи и изјава саучешћа, а уз громко клицање: слава Глишићу и вечан му помен био.

А Глишићев гроб?

Изгубио се. Дрвени крст сншас у земљу. Коров и трава обрасли га. Мислили би сте, то је гроб каквог биједног безимењака, кога је свијет давно заборавио.

Упитасмо гробара, гдје је гроб Милована Глишића, а он рече да је ту негдје, и пође да га тражи. Једва га је и он нашао. А ми мислимо да су му они, који његову смрт уз-еше за повод да се проишетају из Биограда до Дубровника (наравно о трошку „достојнијега заступања“) и да приређују ватрометне параде, подигли достојан споменик. Не, и опет не. За његов споменик није дато ништа, али су многе стотине дате онима који већ и с мртвима спекулишу.

Све су данас свукли на то, да лична корист буде прва, а сама ствар пошљедња. Да би иронија била већа приредили су Глишићу и парастос, и тим поводом опет су пропарадирани, а сиромаш Глишић лежи под коровом и чека да његов гроб заборави и онај пошљедњи који по дужности о гробовима води евиденцију — гробар.

Слава данашњем Србовању!

Проговорила

У једном од пошљедњих бројева „Самоуправе“, органа Пашићеве по-лувлдае (јер друга половина при-пада самосталицима), проговорено је о односима Србије и Црне Горе, али не у опште, него у колико по-једини листови ружно пишу о Црној Гори, по неки и о Књазу Господару. Пребацује им се, да раде на раз-дору између двије братске државе, а то је за осуду. Остављамо за други дут да о томе речемо коју више, за сад ћемо се задржати на томе само, да је „Самоуправа“ осу-дила све само нерадикалске ли-листовете, а о радикалским ни спо-

У ову рупицу посади се једно зрно у дубину од једног тридесет другог дијела или једне шеснаестине аршина, записује се дат сађења, а последије 21 дана, а наред и прије, треба прекријевати створене чланове жбуна, како се не би дозволило стварање другог кољена. Сађење зрна и бокорења може се изводити за вријеме прољећа, љета и јесени, док наступе први мразови, т. ј. до престанка вегетације. До мразова се овај усјев може оставити под снјегом, а пошто прољеће зима пушта му се да наставља слободно рашићење и доношење рода, или пак да продужи бокорење, оставивши три мјесеца испред првих мразова ради раста и узријевања.

Из наведеног добијамо овакву слику: свако зрно, које је посађено у дубину рупице, даје стабљику с листићима. Под листићима ове стабљике налазиће се одбљаше, које се назива чланком жбуна или ваздушним чланком. Овај чланак жбуна има то својство, да ако је стабљика с чланком жбуна покривена земљом на полица дебљине, онда чланак жбуна даје коријење и испушта из земље најмање три стабљике с чланцима жбуна на свакој стабљичи. Ако се ове три стабљике по нова прекрију земљом, онда их израсте три пут више итд. Последије сваког прекријевања број стабљика ће се утростручавати овим начином:

Последије првог прекријевања израшћује	3 ст.
" другог "	9 "
" трећег "	27 "
" четвртог "	81 "
" петог "	243 "
" шестог "	729 "
" седмог "	2187 "
" осмог "	6561 "
" деветог "	19683 "
" десетог "	59049 "

Примједба. За десет жбунова треба 33 недеље, од којих три недеље иду на прво рашићење последије сађења, а за тим на сваки од десет жбунова по 3 недеље, а негде и мање, што зависи од километарског положаја.

Ако се буде ограничило само са десет прекријевања и ако се има под зиму зелени билни од једнога зрна у 60 хиљада стабљика и ако се рачуна, да из сваке стабљике израшћује један клас са 20 зрна, онда ће дво жбуна од једног зрна дати $60000 \times 20 = 120000$ зрна, на равнини од три до четири квадратна аршина. У квадратној шеснаестини аршина може бити 30—50 класова, а да се не умањи количина сламе и зрна.

Ако се рачуна у десетини 2400 квадратних хвата ове десетине, онда род треба да буде $2400 \times 1000 = 6000$ пудова зрна. Ова ће се количина добијати сваке године с четвртог дијела десетине, мијењајући у установљеном редном строју исте делове квадратног хвата, т. ј. добија се четворна система, код које ће сваки дио квадратног хвата почивати три године, као угарена њива. Родност ће бити обезбјеђена не само ушљед спремања горњег слоја земље, него се неће бојати ни суше, ни мразова ни вјетрова, за то што ће се живе овога усјева без каквих сметња развити за 33 недеље раста.

Овај начин житне културе састоји се у томе, што развија живе посађеног зрна и што му не допушта да се развије у клас (шијев) а за ово је неопходно потребно да се прекријевају чланови бокорења, не допуштајући другоме кољену да се развија.

То је било довољно! Само дах вјетра! Знаде ли она, знаду ли чак и најумније и најумније у већини случајева што их нагони на њихове чипове? Тако злато као и застава, која се на вјетру колеба и лијево и десно. Незнати дах вјетра порине њезину вједру или лимену плову амо и тамо, као што неки тајни нагон дјелује код жена, припадају оне којему веллеграду, или којему селу или тихој цустињи.

Последије кад почну промишљати, а имају нешто ума, могу јасно препознати, зашто су учиниле оно а не оно: али у први час не знају посве ништа, јер су играчка њихове јаве сензибилности, луке рошковице догађаја, своје околице, те свих спољних догађаја, које се допичу њиховог срца и њихове душе.

*

Господин Дубале устаде, начини неколико корака, погледа ме и рекне с осмејком:

— Љубавица згода у цустињи!

— А ако се она онег поврати? — запитам га.

— Он ми тихо одговори:

— Неваљала дјевојка!... Па ипак бих био весело да ми се онег поврати.

— Ви би јој олога наспра опростили?

— Мој Боже, да! Женома мора човек или јунак опростити, или се мора претварати, као да не зна посве ништа.

— К Р А Ј —

У овим случајевима, кад је ораница са снјем плитка, а жети се да род буде изврста, може се применинити овај начин: Треба посадити зрна као расад, а последије три недеље оно што изникне треба пресадити у грунт на мању дубину јаме а за тим га треба прекријевати исто онако као и упрвом начину. Пресађивање по некад проузрокује толики напредак у ницању, да оно за вријеме првог бокорења даје 50 и више стабљика тако да се прекријевајући само осам пута, може догјерати број стабљика до 105350.

Овоме начину изницања жита није потребно залијевање, јер ваздух, продирући у земљу, оставља влагу и гасове, који су рашићењу биља неопходни, само што треба водити коров, да би ваздух без препреке продирао и да би сваки жбуна био окружен прекопаном и оплијењеном земљом.

Род осигуравају коријењене жиле, које код сваког жбуна заузимају у површини три-четири квадратна аршина, а у дубину најмање један аршин (код ражи може коријен продријети у земљу цијели хват). Ушљед овога ни један бокор класова, који је постао од једног зрна, неће доносити мање хране него четири кубна аршина земље; у овоме ће простору земље бити милиони коријена, који ће од свијех врста бокорења давати материјал за хранење пошљедње врсте бокорења. Земља ће без ђубрења, од раста сваке њене земљане честице, побољшавати и увећавати своју ораницу, слично ономе, како расте кристал и како се испуњавају комадићи на њему. У опште је земљерадна, ако је правилно заведена, не само интересантно занимање, него шта више и пријатно, корисно, здраво и може савршено да измијени људски живот, ако свакоме човеку за снабдијевање годишње насушене хране не буде потребно више од 7—10 квадратних хвата земље, мјесто десетак стотину и више десетина, које се данас како било зачепркају и прекрију милиони пудова зрна на произвољност сунцу, које гори, зимским мразовима, вјетровима и које ни мало не осигуравају насушну храну.

Сваки земљорадник треба да буде прави господар своје земље и свога занимања; треба да тачно рачуна на корист свога труда, а ради тога треба да потчини природу и све законе, који су у њој скривени, не рачунајући на случајну кишу и повољно вријеме, који се докопају на њевој земљи. Само се у таквим случајевима човек може називати господарем земље. Боје је људи да на земљи што је родила за њихов напредак и срећу, али човек је дужан да изучава законе природе и да их има разумно користити, да их примени у својим животу, те тако да осигура свој напредак. У знању је велика моћ.

Примједба. — Ова два објашњења начина житне културе могу се применинити свакој земљи: добра земља издржи већи број бокорења, слабија мањи. Потребно је да се оба начина испитају на даној земљи. За ово треба припремити 5—6 рупица у дубини 10—9—8—7—6 шеснаестина аршина, у њих зрна с размаком од 3—6—9—12—15 недеља од првога сађења, да би се постигао резултат родности разних врста бокорења. Најбољи род на једној од ових рупица по сазријени зрна, величини, тежини и садржини сламе служиле као тачно мјерило за врсту бокорења и климатске услове.

Други начин помоћу пресађивања потребно је такође испитати у неколико рупица с тронедељним пресађивањем, па за тим, сравнивши родност првог и другог начина, коначно установити најбољи начин и врсту бокорења за дану земљу.

Пошто се скупи род, треба рупице чувати од корова, јер се може догодити, да би претпошљедње бокорење, које служи заједно с другима као начин за хранење, могло дати нови род, само ако стабљике буду у стању, да пробиву кроз земљин слој. На овај се начин, код објашњења два средства добија дугогодишње израшћивање житних сламака, слично сјајној трави, ако се предузме обрађивање земље у сву дебљину оранице, а не пола вершка (један тридесет други дио аршина) њене површине с постојећим културним средствима.

Наука и проналасци

Опасност за птице. До сада се држало, да је орао једини господар ваздушног царства. Умио се борити са вјетровима, облацима и свима непогодама у висини. Ништа му није могло на путу стајати — толико је био силан горе. И тако би и даље остало, да се од најновијег доба нијесу појавили под облацима змајеви, а то су крилате справе, којима људи данас лете у ваздуху. Те справе чине грозна дјела у висини: убијају силне птице. Питома птице по земљи одавна већ страдају од својих нечистијатеља брзих кола аутомобила. А отада су господо браћа Брајт, Блерно и други својим справама почели крстарићи под облацима и небеским птицама пријете црни лани. Браћа Брајт у једном француском листу причају, како у висини гомизама нападају птице, кад их крилима и вијуком на кљуноу дохвати справа. То исто прича и Блерно. Он каже, шта је приметио при летењу свом преко канала Ла Манш. Вијак — каже — чини

таке махове и ствара корига у висини, да птице не могу измаћи ни кад су по даље. Чим их струја дохвати, оне се окрећу и за тим падају са висине на земљу мртве. Шта ће тек бити последије десет и двадесет година, када ће по ваздуху пуно крилатих справа летјети? Понестаће птица из наших крајева, разбјежаће се и биће их тамо, где крилате справе неће крстарићи.

Животиње што пуше. Највећи дио животиња необично јако гади се дувана. Али има животиња које га воле и кад науче на њега, не могу да се одвикну. У првом реду долазе пси. По циркусима се показују пси, који врло задовољно пуше из луле. А кад им газда не да урличу од туге. И папагај се лако привикне пушењу. У Паризу је један лекар привикао свог папагаја да жваће дуван. Кад је испрва најмање сажвакао тетурао са као пан. Дугом праксом постало му је то страст, и најрелије је жвакао дуван умокају у руму, као што то раде морнари. И мајмун се брзо привикне на дуван и умјеје страшно да га заволи. Познато је да мајмун обично ради оно, што други раде. Тако је један башио цигару, коју је неко вријеме пушио. Мајмун, који га је посматрао, дочепа бачену цигару и почне пушити. Њушка му се од једном сабрала, љутито баши цигару, побјеже у један угао и поче се од муке претурати. Испитивањем се доказало, да и пси и папагаји и мајмуни, који се привикну пушењу много прије сканају од својих другова. Најбољи доказ да је дуван штетан.

Шта је најљепше. Један шведски лист расписао је три лијепе награде и позвао своје читатеље, да у двије-три ријечи наведу шта је најљепше на свијету. Прву награду однио је онај читалац, који је одговорно, шта је најљепше на свијету: Мајчино око. Другу је награду добио одговор: Остварење лијеног сна. Трећу је награду добио шаљивчина један, који је одговорно, да је на свијету најљепше дјело оног човека, који сакрије путни план кад му је пуница рада да отиује.

15 година међу будистичком дјецом. Прије 15 година отишла је у Колумбо на Џејлон Њемица Мисеје-Хигнус да онде организује школу оне будистичке дјевојке, које желе да европски наобразе, али да не дојде дисционарске енглеске школе, које неће задржати будистичке јеромеје. Ова Њемица организује школа је доноси такву школу и кроз 15 година од тај сама и подучава сама у европској школи младе будистичке. Сада је прославила 15 годишњину, коју су јој свечаним начином приредиле њене ученице с родитељима. Уједно је положила темеље неке будистичкој болници.

Српска катедра у Петрограду

Петроградско друштво „За изучавање истока“ (Обшество востовјејенија), које постоји од више година и које је показало одличне резултате у изучавању језика и живота источних народа, основало је сада, уз припомоћ руске државе, практичну оријенталну Академију. Академија је виши научни завод у којој ће се спремати будући руски консули и дипломатски чиновници државни, трговачки агенти, генерал-штабни официри и т. д.

Поред осталих катедра у Академији ушле су и српска и бугарска. Српска катедра повјерена је д-р Ивану Шајковићу, чија је управо заслуга за оснивање не само српске но и бугарске катедре.

Г. Шајковић је већ отпочео предавања из језика, литературе, историје, географије, етнографије и савременог живота хрватско-српског народа.

Јасно је, те не треба ни доказивати, да ће та катедра допринијети велике користи хрватско и српском народу, упознавајући га с руске интелегенције с правим стањем нашега савременог живота. У Академији се оснива и српски семинар с музејем гдје ће се прикупљати све што се тиче хрватскога и српскога народног живота.

Надати се, да ће српски научењаци и други људи погнимоћи то корисно подuzeће поклањањем књига Академији, новина, научних и књижевних листова и других предмета, који се тичу српско-хрватске етнографије.

Дневник

Повратио се. Њ. В. Књаз Петар отпутовао је јуче прије подне на Ријеку, одакле се јутрос повратио.

Господар за Парижане. Њ. Кр. В. Књаз Господар благоизволио је подарити 2.000 франака за пострададе од поплаве у Паризу.

За пострададе од експлозије. Њ. Кр. В. Књагиња Престољо-

нашљедница образовала је одбор за скупљање помоћи пострадалима од експлозије у селу Поповићима, те се благоизволила примити предсједништва тога одбора. За благајника је изабран г. Боле Гвозденовић, управник царинарнице, а за секретара г. Нико Јанковић. — Њих. Кр. Вис. Књаз Господар и Књагиња Милена даровали су 500 перпера за пострададе, а Њих. Вис. Књаз Престољонашљедник и Престољонашљедница 300 перпера, поред многобројнијех добротинастава које указују пострадалима.

Свечана аудијенција. Њ. Кр. В. Књаз Господар изволио је у недељу прије подне примити у свечаној аудијенцији новопостављеног аустријског посланика г. Владимира Гизла од Гизлингена, којом Му је приликом предао пуномоћно писмо.

Дали оставке. Г. Јован Пламенац, министар унутрашњих дјела и г. С. Дрљевић, министар правде и заступник министра просвјете и црквенијех послова, дали су оставке због неслогласице, која се појавила ушљед подношења закона о административној подјели Црне Горе, те су им оставке и уважене и

они стављени на расположење владе. Г. Пламенац ће бити постављен за начелника министарства просвјете, а г. д-р Дрљевић за начелника министарства правде. И ако је за жалјење што ова два спремна и агилна министра одступају из кабинета г. д-р Томановића, ипак се радујемо што их видимо као начелнике оних министарстава, у којима су као министри усјешно дјеловали, увјерени, да ће својом дубоком спремом и примјерним радом оправдати повјерење које уживају.

Реконструкција кабинета. Иступањем г. министра унутрашњих дјела Јована Пламенца и г. министра правде и заступника министра просвјете д-р С. Дрљевића из кабинета г. д-р Л. Томановића извршена је реконструкција кабинета тиме, што је за министра просвјете и заступника министра правде постављен г. Перо Вучковић, заступник управитеља богословско-учитељске школе, а г. д-р Л. Томановић, предсједник министарства и министар иностраних дјела за заступника министра унутрашњих дјела.

Примио дужност. Новонаименовани министар г. Перо Вучковић положио је пред Њ. Кр. В. Књазом Господаром заклетву и јуче примио дужност од г. др. С. Дрљевића.

Бугарски краљ на Цетињу. Из Софије страним листовима јављају, да ће бугарски краљ лично доћи на Цетиње да Њ. Кр. В. Књазу Господару честита јубилеј.

Рад Н. Скупштине. Јуче није било скупштинске сједнице пошто су одбори радили на претресу законских пројеката, а данас је наставила свој рад.

Прочитан указ. На скупштинској сједници, која је била у понедељак последије подне, прочитан је указ о реконструкцији кабинета, када се Народној Скупштини и нови министар представио.

Ванредни број. Службени лист „Глас Црногорца“ изашао је ванредно у понедељак ради публикаовања указа о реконструкцији министарства.

Трговински уговори. Турски парламенат је усвојио трговински уговор, који је закључен између Црне Горе и Турске. Наша Скупштина је трговински уговор с Енглеском примила акламацијом.

Правилник. У министарству финансија ради се на правилнику за извршење закона о порезу на алкохолна пића, који, у смислу чл.

